

Šareni trenutci postojanja

ŠARENI TRENUTCI SREĆE - MOJE DJETINJSTVO

Jutro mirisno! Kada zapjevaju ptice, osjećam se kao u bajci. A moja majka uvijek kaže: „Kako se ti osjećaš, tako se i ja osjećam.“ A otac, njemu je sve u parama i prošlosti. Baka vjeruje samo u Boga i ništa je više ne zanima. Sestra samo vjeruje u knjige, brat u televiziju, a ja, ja sam šećer na kraju.

Mario Bogdanović, 6. r.

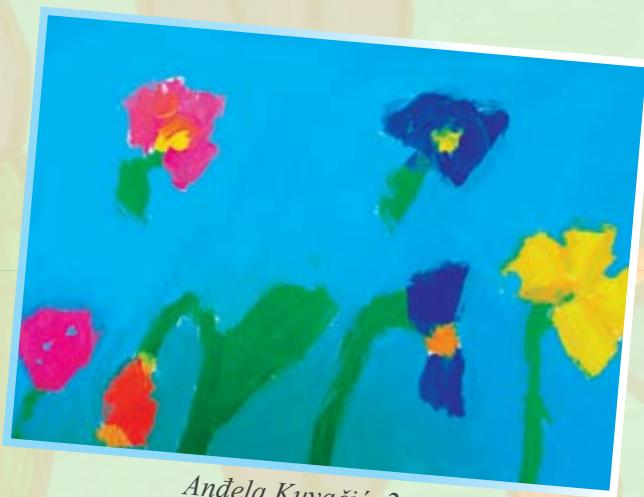


Giana Petričević, 1. r.

Želim ti nešto pokloniti

Valentinovo je. Želim nešto pokloniti dragoj osobi, ali se pitam kako. Moje su se misli pobrkale. Htjela bih pitati mamu za savjet, ali se pomalo sramim. Sad sam čvrsto odlučila da će taj poklon dati i odmah pobjeći.

Paola Janković, 3. r.



Andjela Kuvačić, 2. r.

Cvjetovi su oko mene

Meni je proljeće najljepše godišnje doba. U proljeće u mom srcu vladaju ljubav, mir i veselje. Sunce me zagrijava svojom toplinom i cvjetovi su oko mene. Leptiri veselo i lepršavo leti, a potok žubori. Ode nam zima, došlo proljeće. Ptice nas bude svojom veselom pjesmom. Ja bih najradije ostala u prirodi, u miru i tišini. Priroda je u proljeće puna veselih boja i predivna je. U proljeće je sve puno veselije. Nema ništa bolje od toga kad sam u prirodi gdje bih najradije zapjevala i uživala u miru i tišini. To je život!

Karmen Vuletić, 7. r.

HAIKU STIHOVI

Čovjek šeta šumom
i gleda kako
cvjeta proljeće.

Marko Kovačević, 5. r.

Priroda se veseli,
bjelina sjaji,
pahuljice padaju.

Marko Grubišić, 5. r.

Proljetna večer,
zvuci dalmatinske pjesme
-bistra Cetina.

Petar Dujmović, 5. r.

Na kraju staze
breskva u cvatu
latice lepršaju.

Andrea Šipalo, 5. r.

Valovi njiju,
brodove lijene
pučina.

Tješimir Jerić, 5. r.

Jutro na selu
kroz tišinu vrta
šulja se mačka.

Roko Radevenjić, 5. r.

Krošnje su
pune cvjetova
stiglo je proljeće.

Milena Alfirević, 5. r.

Cvatu jaglaci
dražesnim laticama
na kraju vrta.

Pina Beović, 5. r.

Pahulja pada
na bijeli cvijet
sretni oboje.

Ivan Mihaljević, 5. r.

Mirisno jutro,
pokošeno sijeno
ptice pjevaju.

Tješimir Jerić, 5. r.

Proljetni vjetar,
zeleni se lišće
proljeće je.

Ivana Alfirević, 5. r.

Proljeće stiže
svaka travka miriše
lijepo li je.

Antonia Vuković, 5. r.

Pčele zuje,
cvjeta cvijeće,
proljeće je.

Lucia Žuljević, 5. r.

Proljetna gužva,
pčele se ljube
nad istim cvijetom.

Petar Dujmović, 5. r.

Proljeće je tu,
u krošnjama cvjetovi
i roj pčela.

Nada Beović, 5. r.



Pano učenika 5. r., Čišla



Josipa Dinčić, 3. r.

Glupost

Glupost je nešto
što nas ne pušta
iz svojih ruku.

Ona je uvijek
među nama,
naoružana!

Pobjedujemo mi
kad ne govorimo
ružne riječi!

Toma Jukić, 3. r.



Andđelo Bašić, 3. r.

U šumi prirodnih i suvremenih zvukova

Najveće uživanje u šumi su pogled i zvukovi. U jednoj šumi lišće šuška, cvijeće treperi, trava pleše. Sunce proviruje kroz guste krošnje i baca zrake na žednu šumu. Plahe životinje trčkaraju tražeći skrovište i hranu.

Iz dnevnog boravka odjekuje bučni radio kojeg prati nešto manje bučna televizija. Kroz prozor se čuje treskanje automobila i motora. Odem u sobu, a vjetrenjače što pokreće vjetar, zuje u ušima. U kuhinji nije ništa bolje, upravo se gradi novi *shopping centar*, pa kamenje klapa, željezo škripi.

Od jednoga imate mir, a od drugoga nemir.
Od nemira se u nama stvara stres. I zbog toga nastaju sukobi.

Lara Beović, 6. r.



Franciska Dujmović, 8. r.

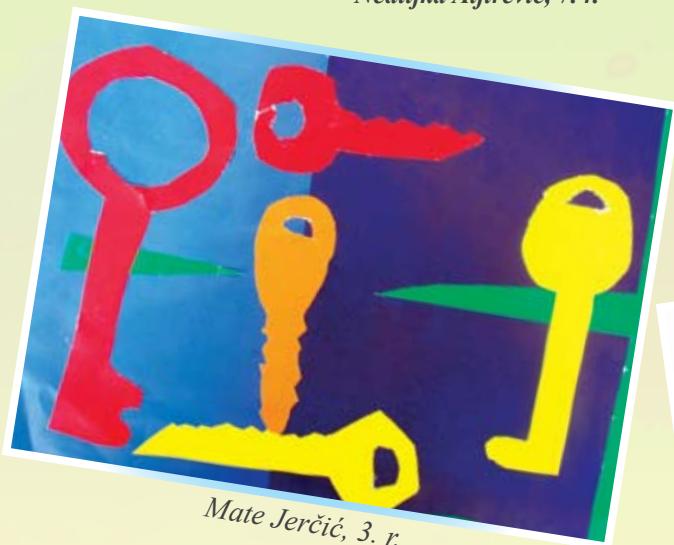
S kriškom sira i nešto kruha

Kada pričam s bakom o svojim problemima, u njenim očima je poseban sjaj iz kojeg mogu sve pročitati, ona je jedina koja me u potpunosti shvaća. Ali kada sam nezadovoljna i požalim se, uvijek vidim isto: pogled koji se utapa u sjeti. Napokon sam smogla dovoljno hrabrosti pitati što joj je. Malo je stala, zaplakala i počela pričati.

„Dok sam ja bila tvojih godina, veselila bih se suhi i prženim krumpirićima, a ne kao ti! Prigovaraš! Mi smo od kelja živjeli. U polje smo išli s kriškom sira i nešto kruha, a o tome smo svaki dan živjeli i radili kao magarci. Bez ukrasa, slatkisa i vaših izmišljotina. S kriškom sira i nešto kruha... bi li ti mogla o tome tako lako živjeti? Samo sir, kruh i voda. Meni nije nitko ništa poklanjao, a ti dobijaš i još, k tome, prigovaraš! Mogla bi se sramiti svojih postupaka! Ja bih tada, do besvijesti radila za stoti dio ovoga što ti danas imаш! Ja ti ovo nikada ne bih rekla, ali si ti to sama tražila. Sama si htjela čuti ove teške riječi. Nadam se da ćeš barem malo početi cijeniti ono što imаш!“

Nakon tih riječi baka je s istim onim pogledom otisla, a ja se nisam usudila pogledati ju u oči. Tu cijelu noć nisam spavala. Kroz glavu su mi zujale bakine riječi: „S kriškom sira i nešto kruha...“

Nediljka Alfirević, 7. r.



Mate Jerčić, 3. r.

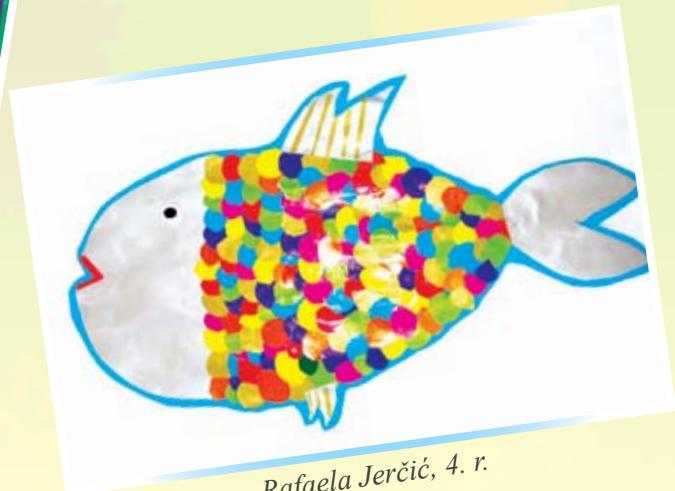


Marin Pivčević, 1. r.

Vjeverica

Vjeverica je šumska životinja. Ona je malena. Na glavi ima male šiljaste uši. Tijelo joj je vretenasto. Dlaka joj je crvena. Rep joj je kitnjast. Vjeverica je brza, živahna i okretna. Meni se sviđa vjeverica jer je živahna i malena. Željela bih se s njom poigrati i pomaziti je.

Katarina Novaković, 2. r.



Rafaela Jerčić, 4. r.



Luka Stanić Prekpalač, 1. r.

SNIJEG U MOJEM KRAJU

Stigla sam kući vesela, napokon pada pravi snijeg i moći će ispred kuće napraviti velikoga snjegovića. Nadam se da će ova snježna idila potrajati barem preko vikenda.

Sljedeći dan snijeg je toliko ojačao da mi više nije bio privlačan. Bojala sam se za sve koji su tada bili na putu, za sve one koji nemaju svoj topli dom. Bilo mi je žao svih životinja koje je snijeg iznenadio i preplašio. Snijeg je padao cijeli vikend i nije mi bilo svejedno. Kako sam znala da u ponедjeljak nema nastave bila sam tužna. Nemilice je padao i nismo mnogo izlazili iz kuće, tata i mama izlazili su samo kada je to bilo stvarno potrebno, brat i ja u početku smo uživali u snježnim radostima, no kasnije nam je ponestajalo ideja za igru. Mislima sam da će snijeg trajati vječno, dani u kući činili su se dugi kao godine. Jedino što mi je davalo energiju bilo je to što je obitelj na okupu, što znamo da ne moramo nigdje izlaziti. S prijateljima sam se viđala povremeno, seoski sporedni putovi nisu bili dobro očišćeni pa je komunikacija bila otežana. Nisam imala pojma da snijeg može biti toliko zamoran.

Ivana Bogdanović, 4. r.



Anamarija Dujmović, 7. r.

„Onaj koji bježi od nečega, trči lijevo, desno, spotiče se...”

Jednog sasvim običnog dana, dok je šetao uz korito rijeke, starac je čuo da netko plače. Pogleda iza kamena i ugleda uplakanog dječaka.

„Dječače, što ti se dogodilo?” upita ga zabrinuto starac. „Ništa!” bezvoljno odgovori dječak. „Kako ništa, zašto onda plačeš? Koliko ja znam, mi ljudi ne plačemo bez razloga”, starac je bio uporan. „Ne smijem ti ništa govoriti jer te ne poznajem, ti bi sve mogao reći mojoj mami, pa bi ona došla po mene i bio bih u kazni do mirovine”, odgovori dječak. „Ja ne znam ni tko si ti ni tko je twoja majka. Ja za tebe jesam stranac, ali ti možda mogu pomoći. Evo, ako ti dam obećanje da ne će nikome reći gdje se nalaziš, hoćeš li mi onda reći?” Starac je bio sada još uporniji i dječak odluči reći što mu se dogodilo. „Dok smo moj brat i ja šetali do škole, naletio je neki auto i točno prošao kroz lokvu kraj koje sam stajao.

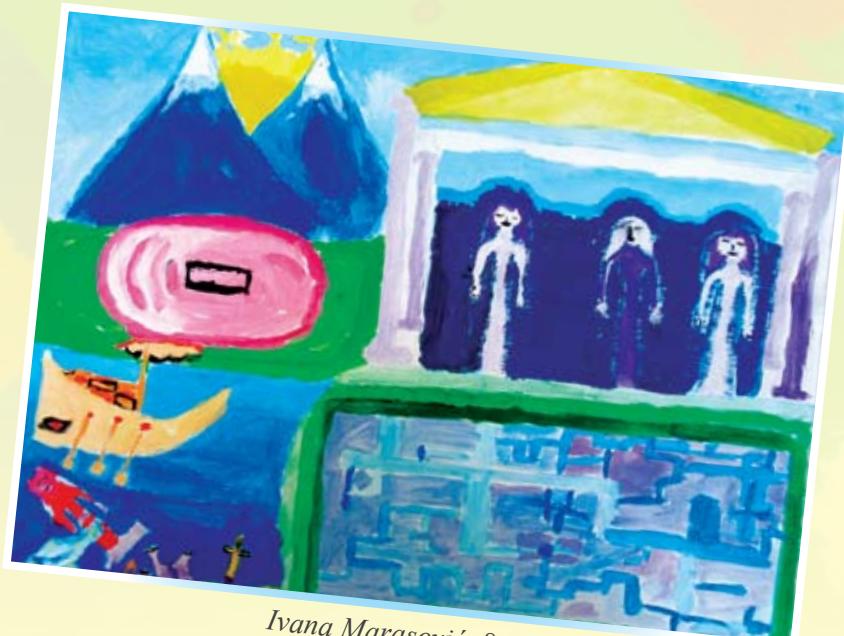
Snažno me poprskao da mi je cijela prednja strana hlača bila mokra. Kada sam došao u školu onako mokar, moj brat je svima rekao kako mi se jutros žurilo u školu pa sam se pomokrio u hlače. Nisam ni razmišljao nego sam uhvatio brata za vrat i počeo ga od stida tući. Nakon nekog vremena stao sam. Došla mi je do mozga misao da tučem vlastitoga mladeg brata i tada sam pobjegao glavom bez obzira. Znam da će me on reći mami, a ona će me kazniti do kraja života. Tako je svaki put. Ona više voli njega!” izjadao mu se dječak.



Milena Alfirević, 5. r.

Starac je odmah znao što treba reći: „Onaj koji bježi od nečega, trči lijevo, desno, spotiče se, pa i pada. Zato ti nemoj pasti, nego idi kući, ispričaj se mami i bratu i vidjet ćeš da će sve biti u redu”. Starac mu je mudro govorio i osvijestio ga. „Da, kad bolje razmislim, ti si u pravu, idem kući.” Dječaku se vidio osmijeh na licu i sretno je krenuo kući. No starac ga je na tren zaustavio i rekao: „I znaj, mladi dječače, majka jednako voli tebe i tvog brata, to nikad nemoj zaboraviti.”

Ivana Dinčić, 6. r.



Ivana Marasović, 8. r.

Likovi iz književnih djela - moji uzori

Dok čitamo knjige, upoznajemo likove, njihove misli i osjećaje. Na trenutak sam pustolov, na trenutak kralj u raskošnom dvoru, a na trenutak žrtva nečije prijevare. Volim postajati netko drugi, neki novi lik. Učim na njihovim pogreškama, primam ih ozbiljno. Postajem mudriji za jednu priču, jedan život, jedno životno iskustvo.

Lik ima svoje posebne vrijednosti koje mogu poslužiti u životu. Apel je radostan, Robinson je uporan, izdržljiv i snalažljiv. Svaka njihova osobina gradi drugog čovjeka, ali teško je doći do njih, pronaći ih u dubini nečijega tijela ali kada ih pronađemo, osobine tih likova zauvijek ostaju urezane duboko u našim srcima, u samim nama. U likovima iz knjiga crpimo snagu da se uvijek držimo puta koji nas vodi vječnoj svjetlosti.

Nije uvijek lako pronaći taj pravi put ni pomoćne staze do njega. Mogu biti trnovite i pune rupa ... Pravi putokazi mogu biti naše lektire iz kojih učimo vidjeti znakove životne vrijednosti.

Duje Kovačević, 7. r.



Ana Marušić, 6. r.

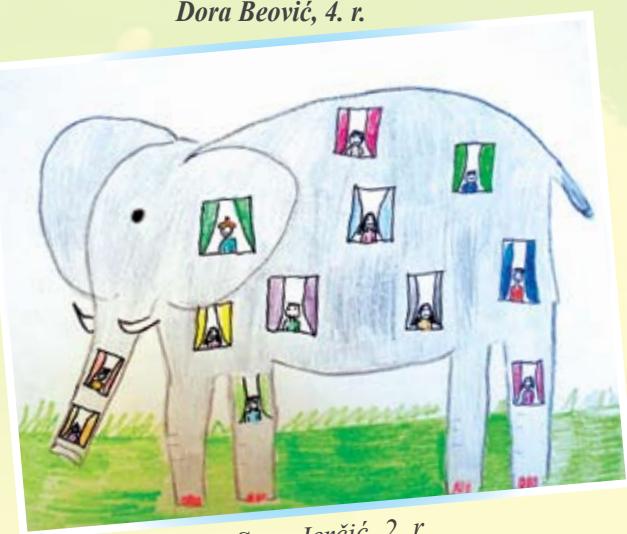


Ivan Mekinić, 3. r.

KNJIŽNICA

Knjižnica je mjesto
gdje se uči svašta,
gdje se rađa
pjesma đačka.
Knjige razne
djeca čitaju.
Sve što trebaju
u knjižnici nađu.

Dora Beović, 4. r.



Sara Jerčić, 2. r.



Moj zavičaj - pano učenika 2. r. PŠ Kostanje
(učiteljica Zorka Juričević)



Novogodišnja noć - grupni rad učenika 1. r. PŠ
Tugare (učiteljica Maja Šimleša)



Veseli leptirići - grupni rad
učenika 2. r. PŠ Kostanje
(učiteljica Zorka Juričević)



Proljeće - grupni rad učenika
2. r. PŠ Tugare (učiteljica
Ivana Mucić)



Neobičan cvijet - grupni rad 3. i 4. r. škole Čišla



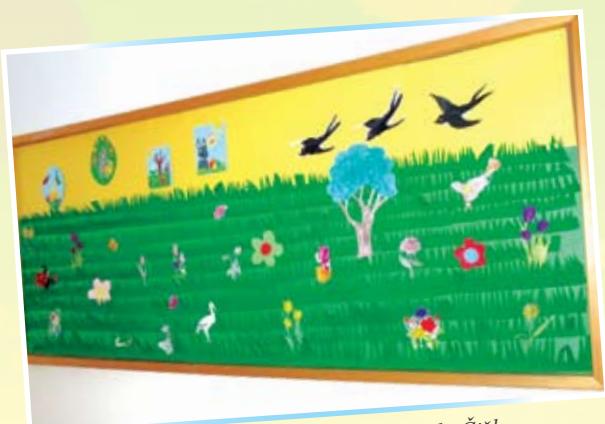
Pano škole Čišla



Pano grupe Mladi knjižničari povodom Svjetskoga dana
smijeha (10. siječnja)



Najdraža lektira - Čudnovate zgodе šegrta Hlapic
- grupni rad učenika 3. r. PŠ Kostanje (učiteljica
Katica Tičinović)



Grupni rad učenika 1.-4. r. škole Čišla



Pano grupe Mladi knjižnici



Pano škole Čišla



Iz prošlosti zavičaja - grupni rad učenika 1.-4. r. PŠ Kostanje



Moj zavičaj, 1. r. PŠ Kostanje (učiteljica Anka Franić)



Jesen u zavičaju - pano učenika razredne nastave PŠ Kostanje

Dan jabuka - grupni rad učenika 3. r. PŠ Kostanje
(učiteljica Katica Tičinović)

Jezero - grupni rad učenika 2. r. PŠ Kostanje (učiteljica Zorka Juričević)



Ribari ljudi - grupni rad učenika 2. r. PŠ Kostanje (učiteljica Zorka Juričević)



Korizma - grupni rad učenika 4. r. PŠ Kostanje (učiteljica Daniela Dadić)



Grupni rad učenika 1. i 3. r. PŠ Dubrava (učiteljica Sandra Hudan)



Proljeće - pano učenika 1. r. PŠ Tugare (učiteljica Maja Šimleša)



Uskrsni pano škole Čišla

likovni i literarni radovi

Družba Ide Šuškice

Bilo je to u mjesecu lipnju. Iva, Paola i ja igrale smo se pokraj stare škole. Bile smo jako vesele. Nakon nekog vremena Paola se zagleda u školu i stade razmišljati. Poslije malo razmišljanja, ona reče: „Naša je škola razrušena i možemo je uređiti.“ Iva je rekla da ćemo osnovati našu družbu.

Sutra u školi smo bile uzbudjene. Preko sata matematike Iva mi je poslala papirić na kojem je pisalo: „*Danas dođi pokraj stare škole.*“ Kad sam došla kući, sjetila sam se onog pisma i brzo otišla tamo. Iva i Paola su me dočekale. Odlučile smo da je najbolji vođa Iva. Ubrzo smo počele raditi. U školi su zidovi bili ispušnani. Paola je iz tatine garaže uzela malo boje. Obojile smo zidove i oni su bili kao novi. Sve je u školi bilo čisto. Prostorija koja je prije bila učionica bila je prazna. Našle smo stare klupe, obnovile ih i smjestile u učionicu. Tako rad za radom i škola je postala kao nekad. U nju su počeli dolaziti novi učenici. Stanovnici sela su bili ponosni na nas. I tako je Družba IVE Šuškice obnovila staru školu.

Kate Jerončić, 4. r.



Teo Miličević, 2. r.

Bijela igra

Jutro je. U školi smo. Upravo učimo novu lekciju iz matematike. Odjednom začujemo kako nam Josipa govori: „Vani pada snijeg!“ Svi se okupljamo oko prozora. Počinjemo se veseliti.

Kada smo izišli pred školu, grude su već letjele. Po našim glavama vrtjele su se misli koje su govorile da nekoliko narednih dana ne ćemo ići u školu. Nadali smo se da nas u Seocima čeka još veći snijeg. Došao je autobus. Evo nas u Seocima, a osmijeh s lica nestaje. Nema snijega! Tužni, ulazimo u svoje kuće i ručamo. Ali, evo sreće! U zraku vidimo ples bijelih pahulja.

Počela je i naša bijela igra. Na dugoj nizbrdici Stipe, Tomo i Gabrijela napravili su stazu za spuštanje. Svi skupljamo hrabrosti i spuštamo se u bačvama, vrećama... *Mali Mate priletio je tri meje*. Svi mu se smijemo, čak i on sam sebi. Na tom sankanju valjali smo se od smijeha. Bili smo i na bob-stazi kod Crnog. Tu su najviše uživali maleni. Na Matijevu docu bilo je možda malo opasno, ali vrlo veselo i zabavno. Stipe i Jure skijali su se kao Ivica Kostelić pa su navijači vikali: „Ivica, Ivica!” Pokraj jedne staze stajao je veliki snješko. Na njemu su pisala naša imena. Ne mogu opisati sve to veselje i te igre.

Evo me sad opet u školskim klupama, ali se duboko nadam još jednoj bijeloj igri.



Lara Beović, 6. r.

Moja majka

U mom životu posebno mjesto zauzima moja majka.
Od prvih koraka i riječi, majka je, uz oca, zvijezda
vodila na mom životnom putu.

Moja majka ima četrdeset šest godina, ali za mene se čini kao da ima dvadeset šest. Ima plave oči poput neba iz kojih se često zrcali dobrota duše, plavu kosu kao sunce. Usne su joj rumene poput mirisne proljetne ruže. Njene ruke su nježne, mile i blage. Jako je pažljiva prema meni, a posebno kad me boli. Uvijek me podupire u mojim odlukama i zbog toga sam jako vesela. Kada dobijem dobru ocjenu ona je radosna i sretna, ali kada dobijem lošu, mama me malo ukori, no na tome joj ne zamjerim jer se to ne događa često. S posebnom ljubavlju i strpljivošću voli pomagati onima kojima je pomoć potrebna. Uči me lijepom ponašanju. Ona ima mnogo obveza u kući: čisti, pere, usisava, posprema... ali joj uvijek netko uskoči i pomogne. Najsretnija je kada u obitelji vlada mir i sloga, kada su svi veseli i zadovoljni. Uvijek je spremna razumijeti i dati dobar savjet, uputiti nježnu, toplu riječ, ohrabrenje kada je potrebno.

Majke su zaista Božji blagoslov i dar s neba. Moja majka je za mene najbolja majka na svijetu i nikada ju ne bih mijenjala.

Milena Alfrević, 5. r.



Lea Lovrić, 3. r.



Allyssa May Mandić, 3. r.

Što bih učinila za svoju simpatiju?

Nemam simpatiju, ali sam je imala prije pa će vam ispričati što sam sve činila za nju.

Svaki put kad bi me on pogledao, ja bih se nasmijesila i okrenula se. Negdje bih se popela, vikala mu da ga volim, igrali bismo se lovice... Nekada bi me poljubio u obraz. Ali nažalost, on nije volio samo mene. Svaki dan je bio zaljubljen u drugu osobu.

Kad bih s njim plesala bila sam sretna, ali sam se pravila da sam tužna, jer nisam htjela da netko sazna da sam zaljubljena. Toliko sam ga voljela da sam mu dala svoj mobitel da zove mamu, posudila mu pet kuna koje mi još nije vratio... U dućanu bih kupila neke lizalice od coca-cole i ponijela ih u školu. Stala bih blizu njega i pitala: „Tko želi ovo?” On bi se odmah okrenuo i rekao: „Ja!” Naravno da sam njemu sve dala. On je uvijek sa svojim prijateljima dolazio u moj razred. Čim bih ga ugledala, trčala bih po razredu, a on bi me hvatao. Jednog dana, kad je došao, tako me snažno vrtio da nisam znala gdje se nalazim. Kad me spustio na tlo, poljubio me i pobegao. Taj dan bila sam jako sretna, a moja prijateljica iz razreda bila je ljuta i gledala me ljubomorno. Kasnije sam saznala da je i ona bila zaljubljena u njega. Priznala mi je da je ljuta što je on moja simpatija, a ne njena.

Bila sam dugo zaljubljena u njega. Više mi nije simpatija jer sam saznala da me više ne voli. Još i danas me zadirkuje. Ponekad mi ne da uči u učioniku.

Ali ljuta sam na njega što mi nije vratio škare koje sam mu posudila.

Iva Jerončić, 4. r.



Pisanice, skupni rad 4. r., PŠ Kostanje

„U svakom čovjeku je klica života, kao u jajetu. Važno je da se ona razvija i da čovjek počne rasti u veliko Božje dijete koje može živjeti u skladu i miru sa svima.“

USKRS

U jutro rano
Sunce nas budi
Košarice pune pisanica
Radost među djecom vrla
Sretan Uskrs, srce kaže tada!

Sara Ostojić, 3. r.



Lorena Čudina, 4. r.

„Uskrs je dan čovjeka, to je
dan vječne nade, dan nove
povijesti čovječanstva.“



Luka Goleš, 1. r.

Uskrsno jutro

Zećić mali
pisanice krije u travi.
Djeca ih s košaricama traže,
zeko im iz grma pomaže.
Čestitaju Uskrs svima
prijateljima i najmilijima.

Toma Jukić, 3. r.

Moj tata

Moj tata se zove Denis Miljak. Ima oko 37 godina. Kosa mu je crna, a oči smeđe. Moj tata je dobar, mlad i nasmiješen. On voli gledati mene, moju sestru i brata, mamu i televiziju. Kod svog tate volim dobrotu i ljubav. Ja volim svog tatu i želim mu ljubav i sve najbolje!

Mia Miljak, 2. r.



Josipa Begić, 3. r.

Moj tata

Moj tata se zove Marijo Radilović. Ima 41 godinu. On ima smeđu kosu i smeđe oči. Lice mu je lijepo i mlado. Moj je tata lijep, vrijedan, strpljiv i dobar. On voli Hajduk. Kod svog tate najviše volim njegovu dobrotu. Volim svog tatu i želim mu dug život.

Toni Radilović, 2. r.



Petra Sičić, 1. r.



Roko Bilić, 1. r.

JESENSKI DOŽIVLJAJ

Jednog tmurnog jesenskog dana sjedila sam na klupi i čekala baku. Puhao je vjetar i vrtio lišće u krug. Stablo hrasta tužno je stajalo kraj klupe i gledalo kako vjetar razdvaja prijatelje, maleni žir i požutjeli list. Uzela sam maleni žir i požutjeli list koji su pali na tlo i odnijela ih kući. Željela sam da ta dva stara prijatelja ostanu zajedno.

Sara Ostojić, 3. r.

Školska šala

Bila je srijeda. Po rasporedu sati imali smo predmet Prirodu i društvo. Ponavljali smo sadržaje o jeseni. Učiteljica nas je pitala: „Što ljudi rade u jesen?“ Jedan učenik se javio i rekao: „Ljudi u jesen sele u toplije krajeve.“ Cijeli razred prasnuo je u smijeh.

Nino Perić, 3. r.

Božić je vrijeme ljubavi i slogue

Božić je jedan od najvećih kršćanski blagdana kada slavimo rođenje Isusa Krista. Njemu se posebno veselimo mi djeca jer tada dobivamo darove. Ali nije to sve u čemu djeca uživaju. Prije Božića imamo vrijeme došašća kada se pripremamo za rođenje Djeteta. U to vrijeme u nama se događaju neke promjene. Nekako smo svi veseliji i dobre volje i spremni pomoći jedan drugome. Pažljivi smo prema drugima i opraštamo im sve pogreške. Oko srca nam je neka toplina kada je cijela obitelj na okupu i kad nas se sjete neki dragi ljudi kojeugo nismo vidjeli. Kako se mijenjamо mi, tako mijenjamо i izgled naših domova. Zajedno s mamom čistimo kuću, ukrašavamo prozore pahuljicama i svijećama, pečemo kolače... Sati nam prolaze u zabavi i smijehu, a to mi je najdraže od svega. Poseban mi je osjećaj kad se na Badnjak na kominu okupi cijela obitelj. Najstariji muški član obitelji unosi tri badnjaka koje stavlja na ognjište. Djed uvijek započne molitvu, a mi ga slijedimo. Brat i ja najviše se veselimo kićenju bora i postavljanju jaslica. Poslije idemo na polnočku gdje uz božićne pjesme dočekujemo rođenje Isusa. Lijepo je

vidjeti kako se svi ljudi međusobno grle i čestitaju Božić. Bilo bi dobro da ovakvo raspoloženje traje cijelu godinu, da među ljudima vlada mir i ljubav. Trebali bismo više misliti na druge ljudе, pomagati siromašnima i darivati jer će nam tada srca biti ispunjena, a život ljepši i sretniji.

Lucia Žuljević, 5. r.



Božićni ples prvašića škole Čišla



Božićna čestitka prvašića PŠ Gata



*Evo vam
dajem
miran
san*

Draga djeco,
naigrali ste se danas,
mislim da je to dosta za vas.

Došla je noć,
otisao dan,
evo vam dajem miran san.

Jako je kasno,
trebate poć',
a ja vam želim
od srca laku noć.

Kate Jerončić, 4. r.



Rafaela Jerčić, 4. r.

Moj dida

Moj dida je umro prije mjesec dana. Na sprovodu sam plakala, bila sam jako tužna. Nedostajat će mi igranje karata, šetanje prirodom, valjanje po kauču, vožnja traktorom i mnogo toga što smo zajedno radili.

Mama mi je pokušala objasniti da ljubav i dobrota čovjeka nikada ne umiru. Rekla mi je da me dida gleda s neba i da je on sretan kad sam i ja. Teško mi je to razumjeti. Otišla sam s mamom u didovu staru kuću gdje se rodio, u Skočibama, u podnožju Mosora.

Djed me digao na prozor i pokazao mi otok Brač i ušeće rijeke Cetine. Veliku livadu gdje se igrao s djecom. Još čujem njegov glas kako govori da on nije trebao prelaziti cestu kako bi se igrao sa svojim vršnjacima. Drži me, a ja zatvaram škure.

„Ival!” zove me mama i vrati me u sadašnjost. Još sam željela zatvoriti škure. Pogled je bio isti, samo što su masline bile veće.

Stari ljudi u Gatima govore: „Dida ti je bio jako vridan i dobar čovik.” Ja se ponosno nasmijem, pogledam u nebo i nastavim se igратi.

Iva Jerončić, 4. r.

Na tavanu

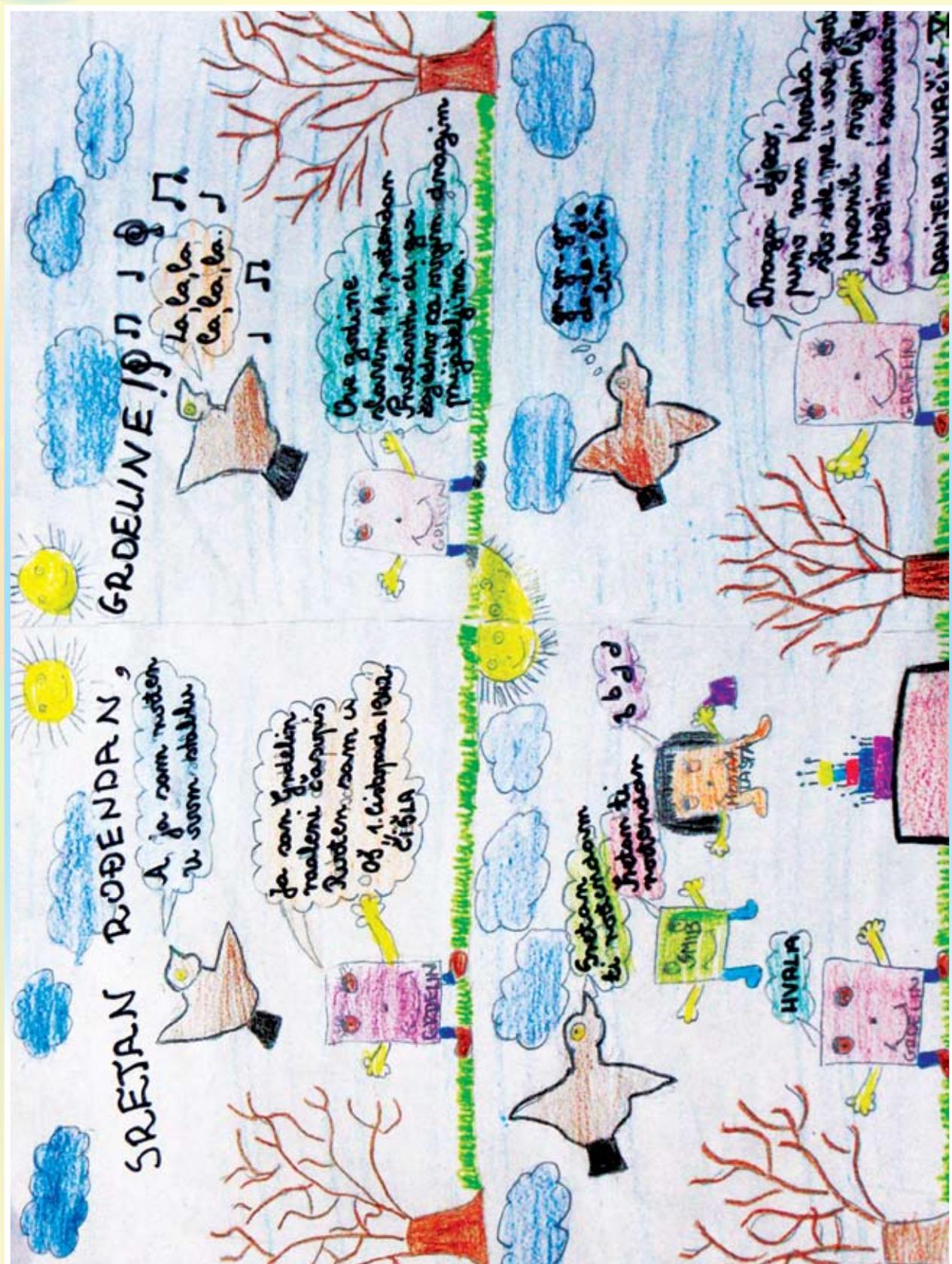
Bila je kišovita večer. Moji roditelji su otišli prijateljima na večeru. Željela sam istražiti tavan dok sam sama. Škripavim stubama došla sam do velikih vrata i otvorila ih. Ušla sam u neki drugi svijet. Na tabli je pisalo Zemlja Patuljaka. Mislila sam da sanjam. Patuljci su me pozvali u svoju kuću. Nisam mogla ući jer sam bila prevelika. Legla sam na travu i jela prstima. Nakon toga smo se otišli kupati. Nažalost, nisam mogla stati u rijeku, samo mi je jedan prst stao. Na kraju smo se pozdravili. Bili su jako tužni kao i ja.

Vratila sam se iz tavanske bajke i ispričala roditeljima svoju priču.

Andela Bašić, 3. r.



Matilda Škarica, 4. r.



Crta i piše Danijela Kuvačić, 5. r.